

На предлог Научног Савета СКАИН-а, председник СКАИН-а, Академик Проф.Др Љубинко Илић је Решењем од 04.07.2013. одредио Комисију за избор Проф.Др Васе Антуновића за члана Српске Краљевске Асоцијације Академика Иноватора и Научника у саставу:

1. Академик Проф.Др Вишеслав Хаџи Тановић, као Председник Комисије
2. Академик Проф. Др Радивоје Коцић, као ментор
3. Академик Проф. Др Војислав Вукчевић који је, као коментор написао и прочитао образложење предлога за избор Проф.Др Васе Антуновића за члана СКАИН-а
4. Академик Др Саво Бојовић као члан Комисије

Комисија је размотрила предлог научног савета СКАИН-а и на биографске податке Др Васе Антуновића даје овај:

ИЗВЕШТАЈ

БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Проф. др Васо Антуновић рођен је недалеко од Дрвара, у Босни, тачније Срнетици, 15.01.1949. године који крај и народ је 1908. године добио старатеља у лику Бењамина Калаја, кога је послала тадашња Европа, та дама сумњивог морала, да, пре свега српски народ, научи реду и припреми га за живот са њом или у њој а никако за живот са својим народом у Србији. Необично је да старатељ није ваљано обавио свој посао, него је морао да опет дође старатељ 1996., године, тачно након 88 година, па се питамо – да ли је то исти старатељ и да ли је то време било или остало исто?

Да је било односно прошло, не би се потреба за старатељем јавила након 88 година, него је то заправо исто време, јер је прошлост, како каже покојни патријарх Павле – прошлост већ била и ње више нема, а будућности још нема – па чега онда има? Пита се његова светост патријарх Павле? Има садашњости, јер како објаснити да се нешто – што је било понови, осим уобичајеном изјавом – да се историја понавља – у што сумњамо.

Дакле, народ у коме је настао постао и остао наш кандидат, није прихватио бригу и савет старатеља Калаја, него је наставио да живи по саветима својих старих и старатеља – па је и такав, непромењен, родио и створио умне и часне појединце – попут професора Антуновића.

Дипломирао је на Медицинском факултету у Београду фебруара 1973. године са просечном оценом 9,04. У Институту за неурохирургију (тадашња Неурохируршка клиника) запошљава се 1974. године, где и сада ради. Специјалистички испит из неурохирургије положио је са одличним успехом 1980. године.

По отварању Ургентног центра КЦС био је начелник Неурохируршког одељења, потом помоћник директора Института за неурохирургију.

Од 1992. до 1995. године био је директор Института за неурохирургију КЦС, а од 1993. до 1998. медицински директор и заменик генералног директора Клиничког центра Србије.

Сада се налази на месту начелника одељења Института за неурохирургију КЦС. Од избора за асистента приправника на Медицинском факултету у Београду 1979. године прошао је све редовне изборе у виша звања да би 1996. године био изабран у звање редовног професора за предмет Неурохирургија.

По завршеним студијама др Васо Антуновић завршио је последипломске студије на Медицинском факултету у Београду где је 1978. год. одбранио магистарски рад под насловом ”Клиничка слика и дијагностика тумора бочних и треће мождане коморе”.

Докторску дисертацију под називом ”Микрохирушко лечење тумора понтоцеребеларног угла са посебним освртом на очување функције захваћених кранијумских нерава” одбранио је 1987. године на Медицинском факултету у Београду.

У оквиру својих професионалних активности др Антуновић је члан Интернационалног издавачког савета часописа *Chirurgia Neurologica*, редакционих одбора часописа *Acta traumatologica Serbica*, *Acta Chirurgica Iugoslavica* и *Chirurgia Urgens*. Члан је *International Advisory Board European Journal of Emergency Surgery* и *Acta Chirurgica Macedonica*.

Био је председник Удружења неурохирурга Југославије и делегат у Извршном комитету Европске асоцијације неурохируршких друштава (EANS), и Извршном комитету Светске федерације неурохируршких друштава (WFNS) од 1992. до 2002.

Организовао је:

- Седми конгрес неурохирурга Југославије 1992. године као председник Организационог одбора,
- Други конгрес ургентне хирургије и трауматологије Југославије 1995. год. као председник Организационог одбора,
- Прву интернационалну конференцију ургентне хирургије (под покровитељством Европске асоцијације за ургентну хирургију и трауматологију), 1996. године као председник Организационог одбора и
- Осми конгрес Удружења неурохирурга Југославије са интернационалним учешћем као председник конгреса 1998.

Више пута је боравио у иностраним неурохируршким универзитетским центрима и то: UC San Francisco, UC Los Angeles, Mt Sinai Hospital, New York University Hospital, Zurich, National Hospital, London, L' Hopital Neurochirurgical, Lyon. Завршио је курсеве из микронеурохирургије у Клиничком центру у Љубљани и Неурохируршкој клиници у ХанOVERу.

Др Васо Антуновић је члан Српског лекарског друштва, Удружења неурохирурга Југославије, Научног друштва Србије, Америчке асоцијације неуролошких хирурга (AANS) и Америчког конгреса неуролошких хирурга (CNS) и European Society of Neurooncology.

Стални је консултант за неурохирургију у Клиничким центрима у Крагујевцу, Подгорици и Бања Луци. Такође је био консултант за неурохирургију у К. Ц. у Нишу. Има звање визитинг професора на Универзитету у Крагујевцу, Универзитету у Верони и University of Southern California, Los Angeles, као и редовног професора Медицинског факултета у Бања Луци и одговорног наставника за предмет неурохирургија Медицинског факултета у Подгорици.

Добитник је Плакете Неурохирурске клинике за допринос у хируршком третману тумора понтоцеребеларног угла 1988. године. Добитник је Октобарске награде града Београда 1996. год. Као коаутор добитник је награде ”Collumela award” за најбољи рад на Интернационалној конференцији из неуротрауматологије 1996. год. у Италији. Добитник је златне плакете Завода за издавање уџбеника Србије 1997. год. Добитник је награде Фондације Браћа Карић за област науке за 2002. годину.

Др Антуновић је аутор и коаутор у шест монографија од којих су четири објављене у иностранству на енглеском језику. Поред тога учествовао је у изради четири уџбеника из области неурохирургије и аутор је великог броја научних и стручних радова објављених у међународним и националним часописима или саопштених на међународним и националним научним скуповима.

Док смо, као болни чекали зору, која је долазила споро јер су јој на путу до болесничке собе сметали густе и тамне облаци, размишљали смо о човеку који је први изговорио – да зло никада не долази само, зато што су и нас, управо тада, два зла задесила – у облику две опаке болести.

Наш народ је ту мисао прихватио и присвојио, проучио и препоручио генерацијама које су ту мисао понављале, чувале и до данас сачувале.

Питали смо се, у тој бесаној ноћи – да ли је тај непознати човек или неки други после њега, одговорио на питање – зашто зло никада не долази само?

Никада нисмо сазнали да ли је ико дао одговор на ово питање и како одговор гласи. То је био разлог да одговор ми потражимо, у нади да је ваљан.

Зло никада не долази само, јер тако усамљено не може савладати **добро** него му за његов опаки наум и посао, треба помоћ и друштво још једног **зла**.

Зло на супрот себи има **добро** које је оличено у Богу и свецима или у човеку коме је Бог подарио део својих својстава да се злу, у пару, односно злу и још једном злу, често и њиховом већем броју, успешно супротстави.

Ни тако упарен са још једним злом, зло, у правилу, у свом науму – не успева да победи добро које му се – као Бог или човек са Богом у себи – супротстави.

Тако је добро у лику професора Антуновића који је многа зла победио и болест која се као зло појавила и оно друго зло које му је притекло у помоћ – оставило усамљено. То друго зло је исто тако болест, коју ће једно друго добро, у лику једног другог човека савладати и тако ће оба зла бити побеђена и људском – добром вољом и вештином – савладани.

Треба, само, веровати, јер је Вера како каже св. Апостол Павле – тврдо чекање онога чему се надамо и доказивање онога што не видимо.

Овде смо да кажемо и покажемо да верујемо кандидату професору др Васи Антуновићу да у њему одавно обитава Бог и његова добра и да ће он, као велико људско добро као легенда, која зором, у шест сати долази на посао – сваког дана – пирило, падало, севало, Сунце се још невидело, пре свих чак и пре портира, вођен Божијом руком и љубави према човеку и свом племенитом позиву долази на посао и улази у болесничке собе, тако да болесници, када га угледају, не знају да ли је Проф. дошао или је сишао, ради чега је:

Комисија једногласно и једнодушно одлучила да Проф. Др Васа Антуновић предложи да буде примљен за редовног члана Српске Краљевске Асоцијације Академика, Иноватора и Научника.

Београд, 10. јули 2013.

Комисија:

Академик, Проф. Др Вишеслав Хаџи Тановић, ср

Академик Проф. Др Радивоје Коџић, ср

Академик Проф. Др Војислав Вукчевић, ср

Академик Др Саво Бојовић, ср